

Rzeszów

שם בפולנית: Rzeszów

שם בגרמנית: Resche

שם בעברית: רישא ז'שוב

שם ביידיש: ריישע

נתוני אוכלוסייה:

השנה	כלל האוכלוסיה	יהודים
1757	(?)	1429
1800	(?)	3375
1880	11166	5820
1890	11953	5492
1900	15010	6374
1910	23688	8785
1921	24942	11361
1931	26902	11228

קישורים חיצוניים: [רישא באתר JewishGen](#)
[ספר קהילת רישא](#)

הערות:

רישא ממוקמת על אם הדרך שבין קרקוב ללבוב, כ-55 ק"מ צפונית מערבית לפשמישל (*Przemysl*), על שתי גדותיו של נהר הויסלוק (*Wisłok*). מיקומה של רישא על ציר המסחר המחבר את גליציה המזרחית עם חלקי פולין המערביים, היה המנוע המרכזי לצמיחתה של העיר. כבר בשנת 1262 ידועה רישא כעיר הגבול שבין נסיכות רייסן לבין חבל 'פולין קטן'. לאחר סיפוח חבל רייסן לפולין הוענקה ריישא לאציל הפולני יאן פאקוסלאב, שהיה ממקורבי המלך קז'ימיר הראשון, ובכתב זכויות משנת 1354 הוענקו לבעלי העיר סמכויות שונות ועל העיר הוחל החוק המגדבורגי.

עיקר צמיחתה של העיר חל במאות הט"ז-י"ז, עם התרחבות המסחר עם הונגריה. האישיות הבולטת ביותר מבין בעלי העיר היה האציל מיקולאי ספיטאק ליגאנזא. במפנה המאות הט"ז-י"ז. הלה נזכר כמי שדואג לנתיניו. ההקלות על המכס שהטיל על סחורות הביאו לחיזוק המסחר בעיר ולקיומם של ירידים. הוא גם דאג לביצורה של העיר, ולארגון התושבים, יהודים ונוצרים, במערכי ההגנה והלחימה על העיר. הוא גם דאג לשיפור מצבן של האחוזות החקלאיות שסביב העיר, ולהקמה של מוסדות ציבוריים - בית מחסה ובית חולים. עם זאת, לאורך כל התקופה עד לכיבוש האוסטרי חוותה העיר עליות ומורדות בעקבות דליקות רבות שפקדו אותה, המלחמות עם העות'מנים והטאטרים במאות הט"ז-י"ז, וממלחמות השוודים בראשית המאה הי"ח שפגעו בעיקר במסחר, וממלחמות ירושה פנימיות בתוך משפחות האצולה אשר הביאו לעיתים לחורבן של ממש.

לאחר הכיבוש האוסטרי הועברו לעיר משרדי המחוז בשנת 1782. באמצע המאה ה־19 ריכזו בעיר מפותחת מבחינה כלכלית. הורחבו בה המוסדות הציבוריים הקיימים ונפתחו גם בתי ספר, וסמינר למורים. בנוסף, הוקמו מפעלים ובנקים לאשראי. במהלך מלחמת העולם הראשונה אמנם העיר לא נפגעה מבחינה פיזית, ולא נכבשה בידי הצבא הרוסי, אך החשש מפני הכיבוש הביא לבריחה של חלק מתושבי העיר היהודיים, ופעילות המסחר בעיר שותקה.

היהודים

בראשית המאה ה־19 היו ברישא כ־90 נפשות של יהודים לערך, אשר חיו בבתים שבבעלות הכנסיה. בעלי המלאכה בעיר היו מאוגדים היטב, ובכך כוחם והשפעתם על הרשיון לעיסוק באומנות כלשהי. זו בוודאי הקשתה על פרנסת היהודים. עם זאת, לקראת סוף המאה ה־17, יהודי רישא תופסים מקום מרכזי יותר בחיי העיר. מסמכים המעידים על שהעשרים שבין יהודי העיר מציעים לכסות את עלויות אחזקת הדרכים והגשרים. בראשית המאה ה־19 החלה הקהילה היהודית להתבסס, נוסד בית כנסת שהיה בנוי מלבנים ובסגנון הבארוק, ובעיר העתיקה כבר היה רחוב שלם שנקרא רחוב היהודים.

בעלי העיר האציל יירז' ליגאנזא, שהיה קתולי אדוק, היה סבור שיש להטיל על היהודים ובני מיעוטים אחרים את כיוסו הגרעונות התקציביות של המדינה, והוא נהג כך בעיר שבבעלותו. במאה ה־19 היו מחויבים היהודים בכל החובות שבעיר, ואף הוטלו עליהם מיסים מיוחדים שונים. במחצית המאה ה־19 כבר יש רוב של יהודים בעיר החדשה של רישא. היהודים חויבו להשתתף בהגנת העיר ובבעלות כל גבר יהודי היה חייב להימצא רובה, וכן חובת השתתפות באימונים צבאיים. גם בית הכנסת עצמו הוסב למעין מבצר להגנת העיר. על היהודים הוטלו חובות אחזקת הדרכים, הגשרים והביצורים באופן שווה לתושבים הנוצריים.

במפנה המאות ה־19 ו־20 חל שינוי משמעותי במצבם של היהודים. ראשית הותר ליהודים לרכוש בתים גם בעיר הישנה, ובשל מערכת היחסים הרעועה שבין העירונים הנוצרים וארמון בעלי העיר, החלה עזיבה של עירונים את העיר. בתים רבים בעיר העתיקה לא תוחזקו, ואף התמוטטו, וזו הפכה לשעת כושר ליהודים לרכוש בתים בחלק זה של העיר. עד אמצע המאה ה־19 רכשו היהודים כ־26 בתים בעיר העתיקה, ורוב המסחר בה היה בידי יהודים. נוסף, החל מן המחצית השנייה של המאה ה־19 סוחרים יהודים מקיימים קשרי מסחר חוץ ענפים, יבוא ממזרח: מהונגריה וולאכיה והאמפריה העות'מנית, וממערב: מקרקוב ומן השווקים האירופאים הגדולים. מסוף המאה ה־19 החלה לקיים רישא קשרי מסחר אדוקים עם הירידים הגדולים בדאנציג וברסלאו, והיהודים תפסו בענף זה מקום מרכזי. מתוך 473 מסוחרים רישא 412 יהודים. היהודים גם החלו להשתלב יותר באגודות בעלי המלאכה השונים, וחלקם קיבלו את תואר ה'אומן' המאפשר לפתוח עסק עצמאי בעיר. גם רוב רובו של המסחר הקמעונאי בעיר היה בידי יהודים. בתקופה זו החלה גדילה משמעותית באוכלוסייה היהודית, ובשל כך היה צורך לרכוש אדמות גם לצורך הקמת בית עלמין חדש והרחבתו בשנת 1700 ו 1705. זאת למורת רוחם של חברי מועצת העיר ובעלי העיר.

בראשית ימיה של הקהילה שימש ככל הנראה כרב אחד מן הסוחרים שבעיר, שהיה גם בעל השכלה תורנית מספיקה, אשר קיבל שכר מסוים עבור פעילותו הרבנית. במסמכים מופיעים שמות רבנים מן השנים 1628, 1648, ובשנת 1653 נדפס באמשטרדם הספר 'פתח תשובה' שנכתב בידי רבי גבריאל בן 'יהושע העשל' שוסברג הדר לעת עתה בק"ק רישא. ככל הנראה מדובר בפליט ממאורעות ת"ח-ת"ט שהגיע לרישא והוציא שם ספר מוסר הערוך כפירוש לספר תהילים. מבין רבני העיר הידועים: ר' יעקב רישר מחבר ספר השו"ת הנודע 'שבות יעקב', ר' אריה ליב בן שאול שהיה גם אב"ד בקרקוב אשר לקח חלק פעיל בפולמוס אייבשיץ-יעב"ץ, ואשר הכריז חרם על המקובל הנודע ר' משה חיים לוצאטו – הרמח"ל. במחצית השנייה של המאה ה־19 נודע הרב צבי הירש אורנשטיין מבריסק דליטא, ור' נתן לוין מברודי שהיה רב קודם לכן ברוהאטין. ר' נתן לוין היה פעיל חשוב גם בפוליטיקה הארצית הפולנית, ואף נבחר כציר לסיים הפולני.

החל מאמצע המאה ה־19 מצבה הכלכלי של הקהילה היה קשה מאוד, ומתחילת שנות השישים של אותה המאה החלה תופעה של בריחת פרנסי הקהילה מן העיר ואי הגשת חשבונות. לאחר הכיבוש האוסטרי ביקשו היהודים לבטל את חובותיהם מתקופת השלטון הפולני, אך ללא הצלחה. יהודי רישא נפגעו גם הם מן הגזירות, המיסים וההגבלות התעסוקתיות שחוקקו השלטונות האוסטריים, אך במקרים רבים הצליחה הקהילה לעקוף את ההגבלות השונות. עם פרוץ 'אביב העמים' בשנת 1848, התגבשה ברישא ברית פולנית-יהודית, של יהודים עם הפולנים הליברלים. אך יחד עם שיתופי הפעולה התגברו אירועים אנטישמיים והטפה כנגד יהודים, ואף עלילות דם שונות. בבחירות החופשיות הראשונות למועצת העיר נבחרו 13 חברי עירייה יהודיים מתוך 36, אך היו מקרים שמספר היהודים היה קטן יותר בגלל חילוקי דעות פנימיים. בבחירות של 1913 היו 18 נציגים יהודים במועצת העיר. במהלך המאה ה־20, בדומה לערים אחרות בגליציה, נמנו רבים מתושבי העיר על פלגיה השונים של החסידות. ריבוי הגוונים הביא גם למאבקי כוח על השליטה במוסדות כמו 'הקלויז הגדול', אשר הביא גם להתערבות של המשטרה.

החל משנות התשעים של המאה ה־20 החלה ברישא פעילות ציונית ענפה. כבר בשנת 1891 נוסדה תנועת 'חובבי ציון', וזו גררה מתקפה בשנת 1894 בסדרת מאמרים בעיתונות הפולנית המקומית. בשנת 1897 הוקמה ישיבה בראשותו של חסיד דז'יקוב, ר' יקותיאל אריה קמלהאר, שהיה גם היסטוריון והוגה חסידי מודרני. ובשנת 1898 הוקם בית-ספר משלים 'שפה

ברורה' ללימודי עברית. ובשנת בראשית המאה העשרים נוסדו בזה אחר זה ארגונים ציוניים כמו אגודת 'השחר' שפעלה בבתי המדרש להחדרת הרעיון הציוני, אגודת הנשים 'שולמית', 'המזרחי', מפלגת 'פועלי ציון'. ב-1910 נוסד ארגון מכביה אשר פעל להקמת ספרייה ציבורית כללית ואולם קריאה, וכן נוסדו בעיר מועדונים להשאלות ספרים ביוזמת הארגונים הציוניים.

מלחמת העולם הראשונה

כאמור, במהלך המלחמה לא הופגזה העיר, ולא נכבשה בידי צבאות זרים. עם זאת, חששם של יהודים רבים מפני הצבא הרוסי הביא לעזיבה של רבים לערים בעומק הקיסרות האוסטרית, ובעיקר לוינה. עם תום המלחמה ויסודה של פולין החופשית, החלו אירועים אנטישמיים ומעשי טרור מצד האוכלוסיה המקומית ומצד חיילי הגנרל האלר. כנגד המליציות הפוליטיות הקימו חיילים וקצינים משוחררים מן הצבא האוסטרי מליציה יהודית, שנועדה להגן על היהודים. היהודים הואשמו בהאשמות שונות, מגניבה והפקעת שטחים ועד רצח נערה נוצרית לצורכי פולחן. וב-1919 התחולל פוגרום במשך יומיים בו נפצעו כ-200 יהודים, חולל בית הכנסת הגדול וספרי התורה שבו ונשדדו עשרות בתים ובתי עסק של יהודים. רק לאחר הגעת תגבורת צבאית מירוסלב הושלט הסדר בעיר. הנזק הכספי הוערך בכ-3 מיליון כתר, ונתפסו מספר אחראיים באירוע. חלקם נידונו למאסר עולם וחלקם לשנים בודדות בבית הכלא. בעקבות הפוגרום פנתה הקהילה היהודית לממשלת פולין בורשה בדרישה לחקור את האירוע, וכן לנציגות ארצות הברית. בעיר ביקר שגריר ארצות הברית, וועדת חקירה שבראשה עמד מנהיג מפלגת האיכרים הפולנית, שהיה לימים ראש ממשלת פולין.

המצב הכלכלי של יהודי העיר בתקופה זו שבין שתי המלחמות היה רעוע. הקיפאון הכלכלי ומיעוט המסחר פגע בשכבת הסוחרים, שמנתה את החלק העיקרי של המשתכרים בעיר, וכן התחרות עם איגודי סוחרים פולניים. ארגון הג'וינט פתח קופת גמילות חסדים שהעניקה הלוואות ללא ריבית לנזקקים. בתום המלחמה הוקם בעיר בית יתומים ומחסה, בית זקנים, ובית תמחוי. בתקופה זו הלכה והתגברה הפעילות הציונית בעיר, ואף אורגנו קבוצות הכשרה לעלייה ולעבודה חקלאית בארץ ישראל. בנוסף, הוקם סניף של 'אגודת ישראל' והוקם בית ספר חרדי לבנות 'בית יעקב'. בנוסף, נמשכה פעילות התרבותית: הוקם בית עם חדש, הוקמה אוניברסיטה עממית ומועדון ספורט 'בר-כוכב'.

מלחמת העולם השנייה

עם פרוץ המלחמה הופצצה העיר, המפעלים שבה ומסילות הברזל. פליטים אשר ניסו לברוח מזרחה נתפסו בידי חיילי הצבא הגרמני-הנאצי שהתקדמו במהירות רבה. הללו השיבו אותם בחזרה לעיר לאחר התעללות ואיומים ברצח. כבר בספטמבר 1939 הרסו הגרמנים את בתי הכנסת הגדולים בעיר, והחלו בחטיפת יהודים לעבודות כפיה, מעשי התעללות והשפלה, שוד וגזל. מפעלים בבעלות יהודית הועברו לידיים 'אריות', והוטלה החובה לשאת סרט כחול לבן עם מגן דוד על הזרוע מגיל 12 ומעלה. באוקטובר 1939 הוקם יודנראט ומשטרה יהודית, אך כשלושה חודשים מאוחר יותר הוצאו להורג בפומבי יו"ר היודנראט ומספר חברי המועצה בתואנות שונות, והללו הוחלפו באחרים.

כבר בדצמבר 1939 הובאו לרישא יהודים ממערב פולין - שלזיה עילית וסביבת לודז', והללו שוכנו בבנייני מוסדות הקהילה. בקיץ ובסתיו 1941 החלה עקירת יהודים מן השכונות המעורבות, והחל ריכוז היהודים בגטו שנסגר סופית בתחילת חורף 1942. במשך כל הזמן הזה הצליחו אנשי היודנראט להקים בתי מלאכה שונים, מכבסה והיתר לעבד חלקת אדמה באדמות שסמוכות לגטו לגידול תפוחי אדמה. כמו כן הוקם בית ספר, ואורגנו קורסים מקצועיים לצורך שילובם של צעירים בבתי המלאכה השונים. ביוני 1942 רוכזו ברישא יהודים מערים ועיירות שונות בסביבה, ואוכלוסיית הגטו עלתה מ-12500 ל-24000 איש. ב-07.07.1942 החלה האקציה הראשונה, ברציחתם של כל החולים בבית החולים היהודי שבגטו, למחרת החל ריכוזם של יהודי הגטו, ושליחתם לבית העלמין היהודי. הזקנים והחולים הועלו למשאיות ונשלחו לעיר רודנה הסמוך, שם הוצאו להורג בירה, ושאר האנשים והנשים נשלחו לתחנת הרכבת ומשם למחנה ההשמדה בעלז'ץ. רק מי שהוגדר בידי הגרמנים ככשיר לעבודה הוחזר לגטו. אקציה זו התרחשה בארבעה שלבים בין התאריכים 08-18.07. לאחר כחודש רוכזו כל הנשים שלהן היו ילדים קטנים עם ילדיהן ושולחו אף הן למוות. אקציה נוספת התרחשה ב-15.11.1942, וגם בה נרצחו ילדים, זקנים וחולים ביער רודנה והשאר נשלחו למחנה המוות בבעלז'ץ. שאר היהודים שנותרו בגטו חולקו לשניים: חלקו המזרחי של הגטו הפך למחנה עבודה, ובו אגף לגברים ואגף לנשים, וחלקו המערבי של הגטו היה עבור נשים, זקנים וילדים וכל מי שהוגדר כבלתי כשיר לעבודה. בסוף אוגוסט או תחילת ספטמבר 1943 חוסלו שני הגטאות, חלקם נרצחו במקום, חלק קטן נשלח למחנה עבודה בשבניה ורוב היהודים נשלחו למחנה ההשמדה באושוויץ. רק כ-160 איש נותרו בכדי לפנות את הרכוש ולהכינו למשלוח לגרמניה. חלק מן הקבוצה הזו הצליח לברוח ולהסתתר. בתחילת פברואר 1944 נשלחו 15 היהודים שנותרו מתוך אותה הקבוצה למחנות העבודה באזור. במהלך המלחמה התארגנו קבוצות של יהודים פרטיזנים בלחימה בנאצים ביערות, וחלקם אף ביצעו כמה פעולות מוצלחות כנגד הצבא הגרמני הנאצי. רוב האוכלוסייה הפולנית הייתה עוינת ליהודים, אך בתוכה נמצאו כמה חסידי אומות עולם אשר סייעו ליהודים רבים להינצל, וביניהם אף מנהל בית חרושת גרמני, אשר הציל כמה יהודים בביתו. בתחילת אוגוסט 1944 שוחררה רישא בידי הצבא הסובייטי, ואט אט התקבצו כ-600 יהודים ברישא, רובם לא מתושבי המקום בתחילה. אמנם הם זכו ליחס עוין מצד הפולנים שבעיר, וכמעט פוגרום שנערך בהם ביוני 1945 הביא לעזיבת היהודים את העיר, וב-1957 כבר לא נמצא ברישא אף יהודי.

(רועי גולדשמידט)

מקורות:

גרשון דוד הונדרט, גאולה קטנה ומעט כבוד: החברה היהודית בפולין-ליטא במאה הי"ח, ירושלים 2008.

משה יערי-וואלד (עורך), קהילת רישא: ספר זיכרון, תל אביב תשכ"ח.

פנקסי הקהילות, ג, עמ' 155-170.

אזור היסטורי-תרבותי: Western Galicia

פריטים רלוונטיים לקהילה

שנה	סוג הפרט	כותרת
1953	ביבליוגרפיה	ריישער יידן: זכרונות פון ריישע ביז ניו יארק
1967	ביבליוגרפיה	קהילת רישא: ספר זכרון
1998	ביבליוגרפיה	פולין בעיניים יהודיות: מדריך למסייר
1935	אינדקס מהארכיון המרכזי לתולדות העם היהודי	Wykaz delegatów na Zjazd okręgu Małopolski Wsch...
1913	אינדקס מהארכיון המרכזי לתולדות העם היהודי	Wykaz chajderów w miastach Galicji z imionami i...
1909	אינדקס מהארכיון המרכזי לתולדות העם היהודי	Wykaz chajderów w miastach Galicji z imionami i...
1910	אינדקס מהארכיון המרכזי לתולדות העם היהודי	W sprawie rozwiązania Rady gminy izraelickiej w...
1908	אינדקס מהארכיון המרכזי לתולדות העם היהודי	W sprawie formowania Rady gminy izraelickiej wy...
1874	אינדקס מהארכיון המרכזי לתולדות העם היהודי	W sprawie działalności Fundacji Zygmunta Bluma...
1888	אינדקס מהארכיון המרכזי לתולדות העם היהודי	W sprawie działalności Fundacji jubileuszowej n...

[פריטים נוספים](#)Source URL: <http://www.jgaliciabukovina.net/he/node/111093?order=title&sort=desc>